

Nr 24.

Ankom till Riksdagens kansli den 4 april 1911 kl. 1 e. m.

Utlåtande, angående ändrad lydelse af § 82 mom. 2 bankoreglementet och §§ 107 och 134 reglementet för riksgäldskontoret.

Riksdagens revisorer hafva under § 52 i den till 1911 års lagtima Riksdag afgifna berättelsen angående riksbanken anført följande:

»Vid behandlingen af det under nästföregående § antecknade ärende hafva revisorerna kommit till den uppfattning, att den i 82 § 2 mom. af riksbanksreglementet förekommande bestämmelse angående besvär anförande hos revisorerna af riksbanken ej står i önskvärd öfverensstämmelse med föreskrifterna i den för revisorerna gällande instruktion.

Det kan nämligen ifrågasättas, huruvida icke den myndighet, hos hvilken besvär anföres, jämväl bör hafva rätt att vidtaga ändringar i de öfverklagade besluten, men enligt § 19 mom. f. i instruktionen är revisorernas befogenhet i förevarande fall inskränkt till att allenast göra erinringar mot beslut i dylika frågor.

Under sådana förhållanden torde det förefinnas skäl att taga i öfvervägande, huruvida ej ifrågavarande i bankoreglementet stadgade rätt att hos revisorerna anföra besvär lämpligen borde upphöra.»

Med anledning af detta revisorernas uttalande har bankoutskottet inhämtat fullmäktiges i riksbanken yttrande, så lydande:

»På sätt framgår af sammansatta stats- och bankoutskottets utlåtande nr 5 vid 1893 års riksdag måste grunden till den befogenhet att pröfva och afgöra besvär öfver fullmäktiges beslut i befodringsfrågor, som längre tillbaka i tiden varit revisorerna tillagd i den för dem utfärdade instruktionen, sökas i den omständigheten, att fullmäk-

tiges principal Riksdagen ursprungligen sammanträdde endast med längre tids mellanrum. Vid den ändring af instruktionen, som nämnda år genomfördes, blef den förut stadgade besvärspöfningen utesluten, och åtgärden motiverades bland annat därmed, att Riksdagen nu sammanträder hvarje år och att utöfningen af omförmälda pöfning måste anses främmande för revisorernas egentliga uppgift.

Att efter denna motivering besvärsrätten till revisorerna i befordringsfrågor ändock fått kvarstå i bankoreglementet kan hafva berott på ett förbiseende. Men möjligheten af besvärs anförande hos statsrevisorerna är dock icke utan betydelse för riksbanken. Väl är det sant, att revisorerna ej kunna vidtaga ändring af ett af fullmäktige fattadt beslut i en befordringsfråga. Men i de fall, då revisorerna i anledning af där anförda besvär funnit dessa icke föranleda någon åtgärd eller anmärkning, har därigenom ärendet blifvit hastigare afgjort än om klaganden skolat vänta med sina besvär till dess Riksdagen sammanträdte. Och detta har då inneburit en viss fördel, ty det måste ligga i riksbankens intresse att frågor om tjänstebefordringar och dylikt icke hållas alltför länge sväfvande.

Skäl kunna således anföras för bibehållande af det nuvarande stadgandet i bankoreglementet oförändradt. Men fullmäktige anse tillika, att någon större olägenhet ej skulle uppkomma, om i enlighet med det väckta förslaget rätten till besvärs anförande hos statsrevisorerna borttoges.»

Då ifrågavarande stadganden i bankoreglementet och i instruktionen för revisorerna, i hvad denna afser riksbanken, äga motsvarighet i reglementet för riksgäldskontoret och de särskilda bestämmelser i berörda instruktion, som angå riksgäldskontoret, har utskottet ansett sig böra inhämta jämväl fullmäktiges i riksgäldskontoret yttrande i ärendet.

Berörda yttrande är af följande lydelse:

»I fråga om öfverklagande af fullmäktiges beslut i mål, som röra riksgäldskontorets tjänstemän eller andra enskilda personer, har det sedan lång tid tillbaka varit i riksgäldskontorets reglemente stadgad, att besvär öfver sådana beslut kunde få anföras ej blott hos Riksdagens vederbörande utskott — före år 1909 statsutskottet, sedermera bankoutskottet — utan äfven hos revisorerna. I det för riksgäldskontoret senast utfärdade reglementet återfinnas bestämmelser härom i §§ 107 och 134. Emellertid innehåller den för revisorerna nu gällande, vid 1893 års riksdag antagna instruktionen icke något stadgande om befo-

genhet för revisorerna att pröfva och afgöra dylika besvär. Sådant stadgande fanns däremot i den instruktion, som närmast förut gällde för revisorerna af riksgäldskontorets förvaltning och räkenskaper. Såsom skäl för detta stadgandes uteslutande ur den nya instruktionen anfördes, enligt hvad af sammansatta stats- och bankoutskottets utlåtande nr 5 vid nämnda riksdag inhämtas, dels den omständigheten att, sedan Riksdagens sammanträden blifvit årliga, endast en kort tid kunde förflyta, till dess den klagande blefve i tillfälle att hos Riksdagens vederbörande utskott göra sin klagan anhängig, dels ock att utöfningen af den revisorerna dittills tillkommande rätten att pröfva besvär måste anses främmande för deras egentliga uppgift samt, om den oftare eller i mera invecklade saker förekomme, skulle alltför väsentligt inkräkta på tiden för fullgörande af deras granskningsuppdrag.

Hvad ofvan blifvit meddeladt synes fullmäktige gifva vid handen att efter utfärdandet af 1893 års instruktion revisorerna icke vidare hafva befogenhet att pröfva och afgöra besvär öfver fullmäktiges beslut. Vid detta förhållande torde det få anses vara beroende på ett förbi-seende att i riksgäldskontorets reglemente ännu fått kvarstå bestämmelser om rätt att hos revisorerna anföra besvär, och anse sig fullmäktige därför böra tillstyrka borttagandet af dessa bestämmelser.»

Då enligt bestämmelserna i den för Riksdagens revisorer gällande instruktion revisorerna sakna befogenhet att pröfva och afgöra besvär öfver fullmäktiges beslut i befordringsfrågor, har det syntts utskottet riktigt, att den nu medgifna rättigheten att hos revisorerna anföra besvär i dylika frågor icke vidare bibehålles. Ett ytterligare skäl härtill finner utskottet i den omständigheten, att åt en institution af ifrågasvarande slag enligt utskottets mening öfver hufvud taget icke synes böra tillerkännas befogenhet, hvarmed följer utöfvande af domsrätt.

Åberopande hvad sålunda i ärendet förekommit hemställer utskottet,

att Riksdagen må besluta, att bankoreglementet och reglementet för riksgäldskontoret skola i nedan-nämnda delar erhålla följande ändrade lydelse:

(Nuvarande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

Bankoreglementet.

§ 82.

§ 82.

Mom. 2. Öfver sådana af fullmäktige eller styrelse för afdelnings-

Mom. 2. Öfver sådana af fullmäktige eller styrelse för afdel-

(Nuvarande lydelse:)

kontor fattade beslut, som grunda sig på stadgandena i denna afdelning af reglementet eller i de vid aflöningsstaten fogade bestämmelser angående statens tillämpning, kunna besvär anföras hos näst sammanträdande bankoutskott eller mellan riksdagarna hos revisorerna af riksbanken, dock hvad angår beslut i ordningsmål endast i det fall, att klaganden blifvit från tjänsten skild eller förklarats skyldig afstå någon del af sina löneinkomster.

Besvären skola vid äfventyr af talans förlust anmälas hos fullmäktige, i frågor om befordringar senast fjorton dagar efter det beslutet blifvit justeradt och i andra mål senast fjorton dagar efter det klaganden af beslutet bevisligen erhållit del, den oräknad, allt före klockan tolf på dagen, hvarefter besvären böra till fullmäktiges expedition inlämnas, när de äro ställda till bankoutskottet, sist å den dag riksdag sammanträder och, när de anföras hos revisorerna af riksbanken, sist fjorton dagar före revisionens början, men är beslutet meddeladt senare än fjorton dagar före utgången af den sålunda bestämda tiden, böra besvären till bankoutskottet eller revisionen omedelbart ingifvas innan klockan tolf å fjortonde dagen efter den, då befordringsfråga blifvit justerad eller beslut i annat mål blifvit klaganden delgifvet.

(Föreslagen lydelse:)

ningskontor fattade beslut, som grunda sig på stadgandena i denna afdelning af reglementet eller i de vid aflöningsstaten fogade bestämmelser angående statens tillämpning, kunna besvär anföras hos näst sammanträdande bankoutskott, dock hvad angår beslut i ordningsmål endast i det fall, att klaganden blifvit från tjänsten skild eller förklarats skyldig afstå någon del af sina löneinkomster.

Besvären skola vid äfventyr af talans förlust anmälas hos fullmäktige, i frågor om befordringar senast fjorton dagar efter det beslutet blifvit justeradt och i andra mål senast fjorton dagar efter det klaganden af beslutet bevisligen erhållit del, den oräknad, allt före klockan tolf på dagen, hvarefter besvären böra till fullmäktiges expedition inlämnas sist å den dag riksdag sammanträder, dock att där beslutet är meddeladt senare än fjorton dagar före utgången af den sålunda bestämda tiden besvären böra till bankoutskottet omedelbart ingifvas innan klockan tolf å fjortonde dagen efter den, då befordringsfråga blifvit justerad eller beslut i annat mål blifvit klaganden delgifvet.

(Nuvarande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

Reglementet för riksgäldskontoret.

§ 107.

Öfver fullmäktiges beslut i mål, som röra riksgäldskontorets tjänstemän eller andra enskilda personer, äger den eller de, på hvilkas rätt och bästa dessa beslut kunna inverka, att hos *revisorerna eller bankoutskottet* anföra besvär, därvid klaganden dock, såvida besvären skola till pröfning upptagas, bör inom trettio dagar efter bevisligen erhållen del af det meddelade beslutet sitt missnöje däremot hos fullmäktige skriftligen anmäla; hvarjämte det, vid enahanda äfventyr, åligger honom att senast en månad före *revisorernas näst förestående sammankomst eller riksdagens början, därest revision dessförinnan icke inträffar* sina besvär ingifva till fullmäktige, af hvilka desamma, jämte utlåtande däröfver, till *revisorerna eller bankoutskottet* öfverlämnas.

Besvär öfver fullmäktiges nyss före eller under Riksdagens *eller revisorernas* sammanvaro i dylika mål meddelade beslut böra inom fjorton dagar efter delfåendet, den dagen likväl oräknad, omedelbarligen af vederbörande till bankoutskottet *eller revisorerna* inlämnas.

§ 107.

Öfver fullmäktiges beslut i mål, som röra riksgäldskontorets tjänstemän eller andra enskilda personer, äger den eller de, på hvilkas rätt och bästa dessa beslut kunna inverka, att hos bankoutskottet anföra besvär, därvid klaganden dock, såvida besvären skola till pröfning upptagas, bör inom trettio dagar efter bevisligen erhållen del af det meddelade beslutet sitt missnöje däremot hos fullmäktige skriftligen anmäla; hvarjämte det, vid enahanda äfventyr, åligger honom att senast en månad före Riksdagens början sina besvär ingifva till fullmäktige, af hvilka desamma, jämte utlåtande däröfver, till bankoutskottet öfverlämnas.

Besvär öfver fullmäktiges nyss före eller under Riksdagens sammanvaro i dylika mål meddelade beslut böra inom fjorton dagar efter delfåendet, den dagen likväl oräknad, omedelbarligen af vederbörande till bankoutskottet inlämnas.

(Nuvarande lydelse:)

(Föreslagen lydelse:)

§ 134.

Innan tjänsteman eller vaktmästare varder suspenderad eller skild från tjänsten, bör hans skriftliga förklaring öfver hvad emot honom förekommit infordras. Fullmäktiges beslut, hvarigenom tjänsteman suspenderas eller för alltid skiljes från tjänsten, bör jämte hänvisning för besvärs anförande honom skriftligen meddelas. Tjänst, som till följd af sådant beslut blir ledig, får, därest den afsatte tjänstemannen inom föreskrifven tid anmält sig ämna samma beslut öfverklaga, icke återbesättas förr, än besvären blifvit af bankoutskottet *eller revisorerna* afgjorda eller den bestämda tiden för besvärens fullföljande försuttits; kommande dock den, som emellertid förordnas till tjänstens bestridande, att de med densamma förenade löneförmåner åtnjuta.

§ 134.

Innan tjänsteman eller vaktmästare varder suspenderad eller skild från tjänsten, bör hans skriftliga förklaring öfver hvad emot honom förekommit infordras. Fullmäktiges beslut, hvarigenom tjänsteman suspenderas eller för alltid skiljes från tjänsten, bör jämte hänvisning för besvärs anförande honom skriftligen meddelas. Tjänst, som till följd af sådant beslut blir ledig, får, därest den afsatte tjänstemannen inom föreskrifven tid anmält sig ämna samma beslut öfverklaga, icke återbesättas förr, än besvären blifvit af bankoutskottet afgjorda eller den bestämda tiden för besvärens fullföljande försuttits; kommande dock den, som emellertid förordnas till tjänstens bestridande, att de med densamma förenade löneförmåner åtnjuta.

Stockholm den 4 april 1911.

På bankoutskottets vägnar:

WERNER G. VON SCHWERIN.
